

4
Aftenposten nr 112.

2 Mars 1935

Kritikken over Kringkastingen.

Dr. Ræstad gleder sig til å gjendrive kritikken. - Han fører det som å være i hus med en syk som fantaserer.

Den tause mann har endelig talt.

Vi er hjertens enig i at personen dr. Ræstad og hans formodentlig noget uformelle omgang med reiseforskudd, artikkelforskudd og regnskapsbilag har fått en vel bred plass i den offentlige diskusjon på bekostning av saker som har langt større betydning enn dette. Hovedspørsmålet burde naturligvis være om de disposisjoner hr. Ræstad har truffet er heldige eller slette og om der i kringkastingen idag opprettholdes pengeslukende eller uheldige forhold som en dyktig og hederlig styreformann vilde satt en stopper for. Og vi for vårt vedkommende tror at det blir på dette siste punkt styrets formann får størst vanskelighet med å forsvare sig (styret). Et par rummelige reiseberegninger er bagateller mot det veldige og bevislig upåkrevede pengesløseri som nu pågår hver dag og som Stortingets post- og telegrafkomité nettop har satt fingeren på.

Det har hittil ikke været mulig å få hr. Ræstad til å svare på de mange angrep. Imidlertid er det lyktes kringkastingens husorgan å få et intervju med styreformannen og vi tillater oss å gjengi det i sin helhet:

Efter Stortingets avgjørelse i interpellasjonsdebatten har Hallo-Hallo spurt dr. Ræstad hvordan han er fornøyd med resultatet.

— Jeg er meget fornøyd, svarer han, og der kan ikke være skygge av tvil om at han mener det. — Saken er, fortsetter han, at jeg lenge har hatt lyst til å belyse nærmere den — omenn velvillige — formalkritikk som granskningskomiteen har rettet mot mig. Tidligere har jeg ikke funnet nogen form for det, men nu gleder jeg mig til å få en anledning.

— Disse angrepene og alt opstusset må ha tatt en veldig tid?

— Dessverre har jeg ikke hatt anledning til å beskjeftige mig stort med det, jeg har hatt adskillig annet å bestille. Det har været talt om uro, men denne uro har ialfall ikke været tilstede her i kringkastingen. At der kanskje har været uro andre steder, er så sin sak. Stortingsdebatten fortalte mer om enkelte stortingsmenn og hvem som står bak dem og hvad som driver dem enn om mig.

— Har De nogen følelse av hvad som egentlig ligger bak alt bråket?

— Jeg har en følelse av at det her i

verden finnes likesom to slags mennesker, en saklig type for hvem det personlig bare kommer inn som et nødvendig onde, og en annen type for hvem enhver sak gjøres om til et personlig motsetningsforhold, særlig når vedkommende er skuffet i sine forventninger eller ikke har fått utløsning for sine ønskemål. Jeg må si at jeg synes dypt synd på de mennesker som er rent maktstjalne av sin egen personlige motvilje mot andre.

— Tar De Dem personlig nær av angrepene?

— Det som skal gå inn på en må komme fra ens eget indre, må det ikke? Jeg lever i fred med min egen samvittighet, der er inge nuro. Dette personlige fortøner sig for mig som en dårlig film. Og det er ikke fordi jeg synes saken er en liten sak. Jeg synes tvertimot at det er en stor sak, og en sak i aller egentligste forstand om renheten og sundheten i vårt offentlige liv. Er det forenlig med renheten i det offentlige liv at pressefriheten misbrukes så uten hensyn? Er det forenlig med de sunde prinsipper for behandlingen av offentlige anliggender at interpellanter ikke spør (og interpellere betyr jo dog å spørre), men svarer, og svarer om ting de ikke har satt sig inn i og om personer de ikke kjenner? Det er vel nettop fordi jeg så tydelig ser den svakhet i vårt offentlige liv dette avslører, at jeg ikke lider på min egen person. Uhyggeligheten for mig, om der er nogen, er mest lik den en har når en er i hus med en syk, og den syke fantaserer.

Det var det.

Først vil vi gjerne forsikre styrets formann om at samtlige landets aviser — for ikke å snakke om Radiobladene — med glede vilde ha tatt inn dette og meget mere, hvis hr. Ræstad hadde bedt om det. Å betale hundre tusen kroner om året for å få dette og lignende spredt for husorganets forholdsvis få tusen lesere er ganske unødvendig. Vi skal uten opfordring publisere det idag for langt mere enn hundre tusen lesere.

For det annet vil vi ha sagt at hvis hr. Ræstad mener avisene har misbrukt pressefriheten ved å innta en navngitt og aktverdigg borgers kritikk over kringkastingen, så er vi uenig med ham. Det vilde langt mere har nærmet sig misbruk av pressefriheten hvis alle avisene hadde undertrykt kritikken og nektet hr. Heftye å komme til orde.